

Цифровізація консультативно-дорадчих процесів у судовій владі: адміністративно-правовий аспект

Олексій Редько¹

Опубліковано	Секція	УДК
30.10.2025	Право	342.565.2:004

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.17517483>

Анотація. У статті досліджено адміністративно-правові засади цифровізації консультативно-дорадчих процесів у системі судової влади України. Розкрито сутність і функції консультативно-дорадчих органів як інституційних механізмів громадського контролю за формуванням суддівського корпусу, зокрема Громадської ради доброчесності, Громадської ради міжнародних експертів, Етичної ради та Дорадчої групи експертів. Визначено, що їх діяльність спрямована на забезпечення доброчесності, прозорості та підзвітності процесів добору суддів, а цифрові технології виступають важливим інструментом реалізації цих принципів.

Проаналізовано нормативно-правове підґрунтя цифровізації судової влади, зокрема роль Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи (ЄСІТС) у впровадженні електронного суду. Доведено, що цифровізація дозволяє оптимізувати документообіг і комунікацію між судовими органами, а також створює умови для публічного моніторингу консультативно-дорадчої діяльності. Досліджено питання використання відкритих вебпорталів, онлайн-трансляцій, соціальних мереж і двомовних електронних ресурсів, які підвищують довіру громадян до судової системи та посилюють демократичну легітимність суддівських призначень.

Установлено, що національна практика цифрової відкритості відповідає європейським стандартам, закріпленим у документах GRECO та СЕРЕJ, які акцентують на важливості людиноцентричного підходу, прозорості й підконтрольності при впровадженні цифрових технологій у сферу правосуддя. Аргументовано, що подальший розвиток цифрових консультативно-дорадчих механізмів має спиратися на удосконалення правового регулювання, забезпечення кібербезпеки електронних систем, уніфікацію комунікаційних платформ і захист персональних даних учасників процесів.

Зроблено висновок, що цифровізація консультативно-дорадчих процесів є важливим чинником формування відкритого, підзвітного та ефективного суддівського врядування, яке відповідає європейським принципам верховенства права і сприяє зміцненню довіри суспільства до судової влади України.

Ключові слова: судова влада; консультативно-дорадчі органи; цифровізація; адміністративне право; прозорість; доброчесність; електронне правосуддя; європейські стандарти.

---

¹ аспірант кафедри публічного права юридичного факультету Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича, <https://orcid.org/0009-0004-5156-3310>

Digitalization of Consultative and Advisory Processes in the Judiciary: Administrative and Legal Aspect

Abstract. The article explores the administrative and legal foundations of digitalizing consultative and advisory processes within Ukraine's judicial system. It reveals the essence and functions of consultative and advisory bodies as institutional mechanisms of public oversight over the formation of the judiciary, including the Public Integrity Council, the Public Council of International Experts, the Ethics Council, and the Advisory Group of Experts. It is determined that their activities aim to ensure integrity, transparency, and accountability in the process of selecting judges, while digital technologies serve as an important tool for realizing these principles.

The article analyzes the legal framework for the digitalization of the judiciary, in particular the role of the Unified Judicial Information and Telecommunication System (UJITS) in implementing electronic justice. It is proven that digitalization allows optimizing document management and communication among judicial bodies, as well as creating conditions for public monitoring of consultative and advisory activities. The study examines the use of open web portals, online broadcasts, social networks, and bilingual electronic resources, which enhance public trust in the judiciary and strengthen the democratic legitimacy of judicial appointments.

It is established that the national practice of digital openness corresponds to European standards enshrined in GRECO and CEPEJ documents, which emphasize the importance of a human-centered approach, transparency, and accountability in the introduction of digital technologies in the field of justice. It is argued that further development of digital consultative and advisory mechanisms should be based on improving legal regulation, ensuring cybersecurity of electronic systems, unifying communication platforms, and protecting the personal data of process participants.

It is concluded that the digitalization of consultative and advisory processes is an important factor in shaping open, accountable, and efficient judicial governance that aligns with European principles of the rule of law and contributes to strengthening public trust in the judiciary of Ukraine.

Keywords: judiciary; consultative and advisory bodies; digitalization; administrative law; transparency; integrity; e-justice; European standards.

Вступ

У сучасних умовах розвитку української державності цифровізація правових процесів виступає одним із ключових напрямів модернізації системи публічного управління. Судова влада, як фундаментальний елемент механізму забезпечення верховенства права, активно інтегрує цифрові інструменти з метою підвищення прозорості, ефективності та підзвітності. Особливе значення в цьому контексті набуває діяльність консультативно-дорадчих органів, які стали інституційним механізмом демократизації судового врядування та посилення суспільного контролю за формуванням суддівського корпусу.

Проблематика цифровізації консультативно-дорадчих процесів у судовій владі залишається відносно новою для української правової науки, адже поєднує різні аспекти адміністративного права, інформаційного права, управління в публічному секторі та інституційного розвитку судової системи. Науковий інтерес до цього питання зумовлений потребою осмислення технологічних, правових, організаційних і етичних викликів, що виникають у процесі запровадження електронного врядування в судовій сфері.

Питання функціонування консультативно-дорадчих органів і забезпечення їх відкритості досліджували Белова А., Боровська А., Загурський О., Ковальчук В., Ковбас І.,

Колпаков В., Кравчук В., Мочульська М., Маслова А., Нестерович В., Овсяннікова О., Приймаченко Д., Редько О., Скутельник І. та ін.. У їх працях сформовано концептуальні засади розуміння консультативно-дорадчих механізмів у судовій системі, проте питання цифрової трансформації цих процесів у контексті адміністративно-правового регулювання потребує подальшого поглибленого аналізу.

Метою статті є комплексне дослідження адміністративно-правових аспектів цифровізації консультативно-дорадчих процесів у судовій владі України, з'ясування впливу цифрових технологій на прозорість і підзвітність судового врядування, а також узагальнення європейських стандартів і практик, релевантних для національної правової системи.

Завдання дослідження полягають у визначенні нормативних засад діяльності консультативно-дорадчих органів, аналізі процесів цифрової трансформації судової влади, виявленні тенденцій і проблем впровадження електронних інструментів у дорадчу практику, а також у формулюванні рекомендацій щодо вдосконалення адміністративно-правового регулювання у цій сфері.

Об'єктом дослідження є консультативно-дорадчі процеси у системі судової влади України, а предметом – їх адміністративно-правове забезпечення в умовах цифровізації.

У статті використано системно-структурний, порівняльно-правовий, нормативно-аналітичний і функціональний методи, що дозволяють розкрити взаємозв'язок між цифровими технологіями та правовими механізмами забезпечення відкритості правосуддя.

Результати

Консультативно-дорадчі органи у системі судової влади України – це спеціальні допоміжні структури, покликані забезпечити взаємодію громадськості та експертів із органами суддівського врядування для підвищення прозорості та довіри до правосуддя. У сучасній українській судовій системі такі органи були створені в процесі судової реформи та євроінтеграційних змін останніх років. Вони діють на підставі законів та підзаконних актів, що визначають їх статус, завдання і повноваження. Зокрема, законодавчо закріплено діяльність Громадської ради доброчесності (ГРД) при доборі суддів, Громадської ради міжнародних експертів (ГРМЕ) при конкурсі до антикорупційного суду, Етичної ради при доборі членів Вищої ради правосуддя та Дорадчої групи експертів при відборі суддів Конституційного Суду тощо. Спільною метою створення всіх цих консультативно-дорадчих органів є сприяння суб'єктам призначення суддів у перевірці кандидатів на доброчесність і професійну відповідність займаній посаді. Відтак, їх основна роль – забезпечити незалежну оцінку якостей кандидатів через залучення представників громадянського суспільства та міжнародних фахівців, аби гарантувати доброчесність суддівського корпусу та запобігти потраплянню на посади недостойних осіб [9; 13; 21].

Нормативно-правове підґрунтя діяльності консультативно-дорадчих органів закріплене на рівні законів України. Зокрема, Закон України «Про судоустрій і статус суддів» визначає статус та завдання Громадської ради доброчесності. Так, стаття 87 цього Закону передбачає утворення ГРД для допомоги Вищій кваліфікаційній комісії суддів (ВККС) у встановленні відповідності суддів (кандидатів) критеріям професійної етики та доброчесності. Закон закріплює повноваження ГРД збирати, перевіряти і аналізувати інформацію про суддів або кандидатів, надавати ВККС відповідні відомості, а за наявності підстав – і висновок про невідповідність кандидата критеріям доброчесності та професійної етики. Подібним чином законом визначено статус інших дорадчих органів: наприклад, Громадська рада міжнародних експертів діє відповідно до Закону України «Про Вищий антикорупційний суд» і допомагає ВККС у доборі суддів до

цього суду, надаючи експертні висновки щодо доброчесності кандидатів. Етична рада створена Законом України «Про Вищу раду правосуддя» і покликана перевіряти на доброчесність кандидатів до складу ВРП – її регламент затверджено ВРП у 2021 році. Дорадча група експертів для відбору суддів Конституційного Суду України була запроваджена у 2022 році як незалежний орган за участі міжнародних і вітчизняних фахівців, відповідно до змін у законодавстві про Конституційний Суд. Усі ці органи мають схожий юридичний статус – вони є тимчасовими консультативними структурами, що не ухвалюють остаточних рішень, але надають обов’язкові для розгляду рекомендації чи висновки органам, уповноваженим призначати суддів. Їх існування відповідає конституційним принципам прозорості і підзвітності влади перед суспільством, адже вони залучають громадськість до процесів формування суддівського корпусу. В українській правовій науці відзначається, що консультативно-дорадчі органи стали важливим засобом посередництва між державою і громадянами, забезпечуючи відкритість прийняття рішень у сфері правосуддя [9; 13; 26].

Сучасний етап розвитку судової влади неможливо уявити без впровадження цифрових технологій. Цифровізація судочинства в Україні розглядається як один із ключових напрямів судової реформи та зміцнення верховенства права. Стратегічні документи українського уряду акцентують, що перехід до «електронного правосуддя» є пріоритетним завданням для інтеграції в європейський правовий простір. Зокрема, у Дорожній карті з питань верховенства права, схваленій Розпорядженням Кабінету Міністрів України №475-р від 14 травня 2025 року, підкреслено: «своєчасна модернізація та цифровізація судової системи України є одним із ключових пріоритетів на шляху до Європейського Союзу». Цей документ передбачає розроблення та впровадження ефективних ІТ-рішень у судовій системі для забезпечення її прозорості й ефективності. Державна політика офіційно визнає цифрову трансформацію правосуддя необхідною умовою успішного реформування судової влади [2; 3; 8; 24].

Правові підвалини цифровізації судових процедур закладено в Законі України «Про судоустрій і статус суддів». Змінами до цього Закону у 2017 році було введено поняття Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи (ЄСІТС) – комплексної електронної системи, яка має об’єднати всі ключові процеси документообігу та комунікації в судах. ЄСІТС фактично є технічним базисом для функціонування «Електронного суду». На практиці впровадження ЄСІТС триває поетапно: вже діють окремі підсистеми, зокрема електронний кабінет для учасників судового процесу, система обміну електронними документами та проведення судових засідань у режимі відеоконференцзв’язку. У лютому 2024 року Міністерство цифрової трансформації України презентувало оновлену концепцію розвитку електронного суду, яка передбачає розширення електронних сервісів для громадян і суддів. Згідно з цією концепцією, громадяни зможуть звертатися до суду онлайн цілодобово, отримувати судові рішення в електронній формі, подавати докази та інші процесуальні документи, сплачувати судові збори тощо. Для суддів заплановано повний перехід на електронний документообіг без паперу та можливість проводити всі засідання дистанційно за допомогою відеоконференцій. За інформацією Міністерства цифрової трансформації, частину сервісів інтегрують у єдиний державний портал «Дія», щоб полегшити громадянам доступ до правосуддя. Очікується, що повномасштабне функціонування електронного суду мінімізує корупційні ризики та зробить роботу судів значно більш прозорою і підзвітною суспільству. Недарма проєкт впровадження ЄСІТС включено до Державної антикорупційної програми на 2023–2025 роки як один із важливих заходів запобігання корупції у сфері правосуддя [13; 22; 24].

Варто зазначити, що цифровізація судової сфери в Україні стикається і з певними викликами. Станом на 2025 рік впровадження Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи ще не повністю завершено, а матеріально-технічна база

судів потребує оновлення. На необхідності достатнього фінансування ІТ-інфраструктури наголошує й Вища рада правосуддя. У серпні 2025 року ВРП у зверненні до уряду підкреслила, що без сучасної технічної бази ефективна цифровізація судочинства неможлива. Також війна та запровадження воєнного стану внесли корективи: судова система була змушена оперативно переходити на дистанційний режим роботи, забезпечувати проведення онлайн-засідань і електронний обмін документами навіть в умовах надзвичайної ситуації. Попри ці труднощі, загальна тенденція є незворотною: українське правосуддя рухається до повної інтеграції цифрових технологій, що має покращити доступ до правосуддя, його швидкість та прозорість [1; 10; 22].

Особливої уваги заслуговує питання: яким чином цифрові технології сприяють ефективній діяльності самих консультативно-дорадчих органів у судовій владі? Адже їхня місія – забезпечувати чесність і підзвітність при доборі суддів – безпосередньо пов'язана з принципами прозорості. Аналіз практики показує, що цифровізація стала невід'ємною складовою роботи дорадчих органів, насамперед у частині інформаційної відкритості їхньої діяльності. Дослідники відзначають, що всі новостворені дорадчі органи судової системи мають виражену інформаційну функцію, яка реалізується через відкритість і публічність їхньої роботи. Іншими словами, використання інтернет-технологій, онлайн-трансляцій, вебсайтів та соціальних мереж дозволяє цим органам прозоро комунікувати з громадськістю і забезпечувати громадський контроль за своїми процедурами [9; 22; 26].

Приміром, Етична рада з добору членів Вищої ради правосуддя відповідно до свого регламенту зобов'язана завчасно інформувати про свою діяльність у мережі Інтернет. Оголошення про час і місце засідань, порядок денний та прийняті рішення Етичної ради оприлюднюються на офіційному вебпорталі Судової влади України не пізніше ніж за 24 години до початку засідання. Самі засідання Етичної ради транслуються онлайн на порталі судової влади. Такий підхід забезпечує максимальну відкритість процесу оцінювання кандидатів до Вищої ради правосуддя: будь-який зацікавлений спостерігач може в реальному часі стежити за обговоренням і ставити запитання, а всі рішення доступні публічно.

Громадська рада доброчесності також демонструє високий рівень цифрової прозорості. Цей орган створив і підтримує власний офіційний вебсайт, де регулярно публікує всі рішення щодо оцінки суддів або кандидатів на посади суддів. На сайті ГРД доступні також заяви ради, новини про діяльність Вищої кваліфікаційної комісії суддів, висновки та аналітичні матеріали, підготовлені членами Ради. Громадськість має змогу ознайомитися з обґрунтуваннями, чому того чи іншого кандидата визнано недоброчесним, та простежити позицію Ради у резонансних справах. Для більшого охоплення ГРД використовує сучасні канали комунікації – соціальні мережі, електронну розсилку тощо. Такі дії підвищують рівень довіри, оскільки показують, що процес оцінювання суддівського корпусу відбувається відкрито [13; 23; 25].

Водночас аналіз виявив і певні проблемні моменти. Деякі дорадчі органи спершу не мали належної цифрової присутності. Зокрема, Громадська рада міжнародних експертів, залучена до відбору суддів Вищого антикорупційного суду, не створила окремого вебсайту – інформація про її роботу представлена лише на вебсторінках Вищої кваліфікаційної комісії суддів. Це обмежувало можливості громадського моніторингу. Натомість уже в 2019 році, з огляду на важливість прозорості, було вирішено висвітлювати діяльність ГРМЕ хоча б через сайт ВККС: там публікувалися короткі повідомлення про результати її розгляду кандидатів. Схожа ситуація і з першими складами Етичної ради – інформацію про них також доводилося шукати на порталі судової влади чи у пресрелізах Вищої ради правосуддя. Проте поступово підходи

вдосконалюються: нині кожен такий орган має хоча б базову сторінку з описом свого складу та документами [1; 9; 26].

Цікаво, що Дорадча група експертів при відборі суддів Конституційного Суду, не маючи власного сайту, використовує платформу Конституційного Суду України. На офіційному сайті КСУ регулярно розміщуються анонси засідань Дорадчої групи, посилання на онлайн-трансляції, а також підсумкові мотивовані рішення цього органу. Варто відзначити, що для підвищення доступності інформації Дорадча група публікує свої матеріали двома мовами – українською та англійською, що підкреслює її відкритість до міжнародної спільноти і підконтрольність суспільству [1; 3; 26].

Окремим прикладом інноваційної цифрової комунікації є Конкурсна комісія з добору членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів – ще один тимчасовий дорадчий орган, утворений у 2021–2022 роках із залученням міжнародних експертів. Комісія, окрім офіційних публікацій, активно використовувала соціальні мережі. Зокрема, було створено сторінку Комісії у Facebook, де регулярно викладалися актуальні новини про перебіг конкурсу, оголошення, заяви та роз'яснення. Важливо, що на цій сторінці виникала жвава дискусія: користувачі могли залишати коментарі, а представники Комісії часто реагували на них, відповідаючи на запитання чи пояснюючи свої рішення. Така двостороння цифрова комунікація зробила діяльність органу по-справжньому живою і відкритою для суспільства. Участь громадськості в обговоренні підвищила рівень довіри до результатів конкурсу, адже люди бачили, що процес відбувається не за зачиненими дверима, а є предметом публічного діалогу.

Отже, цифрові інструменти – від офіційних вебпорталів до соціальних мереж – інтегровано в консультативно-дорадчі процеси і вони стали запорукою їх прозорості, що яскраво ілюструє реалізацію принципів відкритого врядування у сфері правосуддя. Адміністративно-правовий аспект тут полягає у належному нормативному закріпленні обов'язку дорадчих органів діяти публічно. Фактично кожен регламент чи положення про такий орган тепер містить норми про оприлюднення інформації та використання електронних засобів комунікації. Наприклад, Регламент Етичної ради 2021 року прямо зобов'язує транслювати її засідання онлайн, а Порядок роботи Конкурсної комісії ВККС передбачав створення відкритої сторінки для інформування суспільства, що демонструє, як адміністративно-правове регулювання адаптується до викликів часу, впроваджуючи стандарти прозорості за допомогою цифрових технологій.

Практика цифровізації консультативно-дорадчих процесів у судовій владі України значною мірою відповідає європейським стандартам у сфері належного врядування, протидії корупції та забезпечення доступу до правосуддя. Європейські інституції наголошують на важливості як залучення громадянського суспільства до формування суддівського корпусу, так і використання новітніх технологій для підвищення ефективності та прозорості судових процедур [3; 8].

GRECO (Група держав проти корупції Ради Європи) у своїх оцінках щодо України високо оцінила кроки з утворення незалежних дорадчих органів при доборі суддів як важливу антикорупційну гарантію. У своїх звітах організація відзначила, що Україна досягла прогресу у реформуванні процедури призначення суддів та пов'язаних органів – прийнято необхідне законодавство і сформовано нові склади Вищої ради правосуддя, Вищої кваліфікаційної комісії суддів і Громадської ради доброчесності. Таким чином, залучення громадськості й міжнародних експертів до суддівських призначень було сприйнято європейською спільнотою як позитивний крок, що підвищує довіру до судової системи та відповідає рекомендаціям щодо запобігання корупції в судовій владі. GRECO неодноразово наголошувала, що прозора і заснована на заслугах процедура відбору суддів є критичною для доброчесності правосуддя. Участь консультативних рад із правом публічно висловлювати свою думку щодо кандидатів забезпечує необхідний рівень прозорості. Україна продемонструвала, що впровадила більшість відповідних

рекомендацій і продовжує роботу над рештою, що свідчить про серйозність намірів закріпити досягнуті стандарти на інституційному рівні [3].

Європейська комісія з питань ефективності правосуддя (СЕРЕJ) при Раді Європи виробила детальні орієнтири щодо цифровізації правосуддя, які резонують із українськими реформами. У Плані дій СЕРЕJ щодо цифровізації правосуддя, ухваленому у грудні 2021 року, підкреслено, що впровадження новітніх технологій має поєднуватися з дотриманням фундаментальних прав, зокрема права на справедливий суд. Серед стратегічних пріоритетів цього Плану особливо виділено підвищення ефективності правосуддя через оцифрування судового адміністрування та діловодства, забезпечення прозорості роботи судів за допомогою цифрових інструментів, а також орієнтацію правосуддя на потреби користувачів шляхом надання їм зручних електронних сервісів. СЕРЕJ зазначає, що цифровізація повинна допомагати краще інформувати користувачів суду про процедури, органи та їх повноваження, зокрема шляхом публікації даних про перебіг розгляду справ і навантаження суддів [2].

Рекомендується, щоб у кожному суді були доступні електронні інформаційні панелі, які дозволяють відстежувати стан руху справ, строки розгляду, можливі накопичення справ тощо. Це дає змогу оперативно управляти навантаженням і забезпечувати розумні строки розгляду. Хоча ці рекомендації адресовані переважно судам, їхній зміст цілком застосовний і до консультативно-дорадчих органів при судах: важливо інформувати суспільство про процедури добору суддів, критерії та результати оцінювання кандидатів, забезпечувати доступ до інформації про діяльність органів суддівського врядування. Україна вже імплементує ці європейські принципи через механізми онлайн-прозорості – трансляції засідань, публікацію рішень, двомовність контенту тощо. Це свідчить, що національна практика рухається в руслі загальноєвропейських тенденцій до відкритого, підконтрольного суспільству правосуддя [2; 9; 22; 26].

Ще одним важливим європейським стандартом є збереження балансу між ефективністю і справедливістю судових процедур при їх цифровізації. СЕРЕJ у своїх висновках наголошує на концепції «людиноцентричного правосуддя» у цифрову епоху – технології покликані допомагати суддям та іншим учасникам процесу, але не можуть замінювати людський фактор. Це застереження актуальне і для консультативних органів: наприклад, використання автоматизованих алгоритмів для перевірки доброчесності (зокрема аналізу великих масивів даних про кандидата) має здійснюватися під контролем людини, щоб уникнути помилкових або упереджених рішень. Європейська хартія етичних принципів застосування штучного інтелекту в судових системах, схвалена СЕРЕJ у 2018 році, встановлює принципи недискримінації, прозорості, підконтрольності користувачу та відповідальності при впровадженні рішень на основі штучного інтелекту. Для України ці орієнтири означають потребу подальшого вдосконалення нормативної бази: слід врегулювати питання захисту конфіденційної інформації у діяльності громадських рад, забезпечити кібербезпеку судових реєстрів та онлайн-платформ, через які здійснюються дорадчі процеси [2].

Підсумовуючи, можна констатувати, що цифровізація консультативно-дорадчих процесів у судовій владі стала важливим чинником підвищення прозорості, підзвітності та ефективності правосуддя в Україні [5-7]. Належне адміністративно-правове регулювання дозволило інтегрувати європейські стандарти у цю сферу: громадськість отримала інструменти контролю (онлайн-доступ до засідань і рішень), судова система – сучасні механізми комунікації, а держава – вищий рівень довіри до правосуддя. Хоча процес цифрової трансформації ще не завершений і потребує подальших зусиль, уже зараз можна говорити про формування в Україні нової культури відкритого суддівського врядування, що базується на інноваційних технологіях і принципах демократичної участі громадян у здійсненні правосуддя [14-18]. Це відповідає як

внутрішнім потребам реформ, так і зобов'язанням країни перед європейською спільнотою, створюючи передумови для сталого розвитку судової влади на засадах верховенства права в цифрову епоху.

Висновки

У результаті дослідження встановлено, що цифровізація консультативно-дорадчих процесів у системі судової влади України є невід'ємною складовою сучасної адміністративно-правової трансформації правосуддя. Її впровадження сприяє підвищенню ефективності функціонування судових інституцій і забезпечує реалізацію конституційних принципів відкритості, прозорості та підзвітності влади перед суспільством. Консультативно-дорадчі органи – Громадська рада доброчесності, Громадська рада міжнародних експертів, Етична рада, Дорадча група експертів тощо – стали ключовими інституційними механізмами громадського контролю у сфері формування суддівського корпусу і виконують роль посередника між суспільством і державою, забезпечуючи незалежну оцінку професійної етики та доброчесності кандидатів на суддівські посади. Цифрові технології довели свою ефективність як інструмент забезпечення прозорості діяльності цих органів. Використання онлайн-трансляцій, відкритих вебпорталів, електронних архівів рішень і комунікацій у соціальних мережах створює умови для реального громадського нагляду за процедурами добору суддів, що підсилює довіру суспільства до результатів консультативно-дорадчих процесів та мінімізує ризики кулуарності й корупційних практик.

Практика цифровізації консультативно-дорадчих процедур в Україні корелює з європейськими стандартами, виробленими GRECO та CEPEJ і відображає рух до людиноцентричної, відкритої та технологічно розвиненої моделі правосуддя, орієнтованої на довіру громадян і відповідальність держави. Отже, цифровізація консультативно-дорадчих процесів у судовій владі України має розглядатися як системний напрям адміністративно-правової модернізації, що забезпечує стале функціонування судової системи на засадах верховенства права, інституційної доброчесності та суспільної участі.

Список використаних джерел:

1. Bedratyi I., Khaliuk S., Savka O. Реформа судової системи України: результати та подальші кроки. *Social Development: Economic and Legal Issues*. 2025. (5). URL: <https://www.eu-scientists.com/index.php/sdel/article/download/168/162>.
2. CEPEJ. *Action Plan on Digitalisation for a Better Justice 2022–2025* (ухвалений 09.12.2021). URL: <https://eucrim.eu/news/cepej-action-plan-on-the-digitalisation-of-justice/>.
3. GRECO. *Ukraine – Fourth Evaluation Round: Second Compliance Report*. 2025. Новини Ради Європи від 20.02.2025. URL: <https://www.coe.int/en/web/portal/-/greco-ukraine-demonstrates-further-progress-in-preventing-corruption-among-parliamentarians-judges-and-prosecutors-but-more-efforts-needed>.
4. Ilchyshyn N. Impact of digitalisation on the justice system: Challenges of administrative justice. *Social & Legal Studios*. 2025. Vol. 8, No. 2. P. 238–247. URL: <https://sls-journal.com.ua/uk/journals/tom-8-2-2025/vpliv-tsifrovizatsiyi-na-sistemu-pravosuddya-vikliki-administrativnogo-sudochinstva>.
5. Kolpakov V., Kovbas I. Implementation of human and citizen rights in administrative and legal relations. *Actual problems of improving of current*

- legislation of Ukraine*. 2025. (67). URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/apiclu/article/download/8947/8957>.
6. Kolpakov V., Kovbas I. Поняття, зміст та особливості адміністративної процедури. *Ehrlich's Journal*. 2025. (12). С. 27–33. URL: <https://journals.chnu.chernivtsi.ua/index.php/Ehrlich/article/download/143/121>.
7. Kovbas I. Public councils as an institution for enhancing public trust in the judicial system of Ukraine. *Ehrlich's Journal*. 2025. (11). С. 35–42. DOI: 10.32782/ehrichsjournal-2024-11.06.
8. Белова А. Європеїзація системи судового адміністрування в Україні в умовах цифровізації судочинства: сучасний стан та перспективи розвитку. *Аспекти публічного управління*. 2022. Т. 10, №5. С. 25–34. URL: <https://aspects.org.ua/index.php/journal/article/download/959/934>.
9. Боровська А. О. Дорадчі органи судової системи України: роль і функції. *Вісник Київського національного університету ім. Т. Шевченка. Юридичні науки*. 2024. №2(128). С. 5–9. DOI: 10.17721/17282195/2024/2.1281.
10. Вища рада правосуддя. Публічне звернення до Президента України та Кабінету Міністрів України щодо належного забезпечення діяльності судів. 21.08.2025. URL: <https://pravo.ua/vrp-zvernulasia-do-prezydenta-ukrainy-ta-kabminu-shchodo-nalezhnogo-organizatsiinohto-ta-finansovoho-zabezpechennia-diialnosti-sudiv/>.
11. Дерещ В. А. Адміністративно-правове регулювання взаємодії органів виконавчої влади з громадськістю. *Часопис Київського університету права*. 2009. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/24268/21-Deresh.pdf>.
12. Загурський О. Б. Проблемні питання діяльності Громадської ради доброчесності в умовах воєнного стану. 2023. URL: http://repository.ukd.edu.ua:8080/bitstream/handle/123456789/1175/Загурський_гром.рада_доброчесності.pdf.
13. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 р. №1402-VIII (зі змінами). [Ст. 87: Громадська рада доброчесності; Ст. 15-1: Єдина судова інформаційно-телекомунікаційна система]. URL: https://protocol.ua/ua/pro_sudoustriy_i_status_suddiv_stattya_87/.
14. Ковальчук В. Громадський контроль за судовою владою та доброчесність суддів в Україні. *Law of Ukraine / Pravo Ukraini*. 2025. (6). URL: <https://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&profile=ehost&scope=site&authtype=crawler&jrnl=10269932&AN=188337728>.
15. Ковбас І. В. Державно-приватне партнерство як інструмент забезпечення публічного інтересу. *Академічні візії*. 2025. (42). URL: <https://academy-vision.org/index.php/av/article/view/2143>.
16. Ковбас І. В. Публічне управління у сфері публічно-приватного партнерства в Україні. *Академічні візії*. 2025. (44). URL: <https://www.academy-vision.org/index.php/av/article/view/2186>.
17. Ковбас І. В., Редько О. М. Електронне урядування в країнах Європейського Союзу та в Україні. *Академічні візії*. 2025. (41).
18. Кравчук В. Громадський контроль у функціонуванні судової влади. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2016. (3). С. 53–60. URL: <http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi->

- bin/irbis_nbuvcgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/Vnapu_2016_3_10.pdf.
19. Кравчук В., Кравчук В. Громадський контроль судової влади як спосіб відновлення довіри суспільства до судів та суддів. *Актуальні проблеми правознавства*. 2016. (3). С. 11–16. URL: <https://appj.wunu.edu.ua/index.php/appj/article/view/70/70>.
  20. Мочульська М. Судова влада та громадськість: взаємодія в умовах конституційної реформи правосуддя в Україні. *Український часопис конституційного права*. 2018. (3). С. 39–46. URL: <https://www.constjournal.com/wp-content/uploads/issues/2018-3/pdfs/3-marta-mochulska-sudova-vlada-hromadskist-vzaiemodiia-umovakh-konstytutsiinoi-reformy-pravosuddia.pdf>.
  21. Нестерович В. Ф. Поняття «консультативно-дорадчий орган» як категорія конституційного права. *Філософські та методологічні проблеми права*. 2017. №1(13). С. 138–142.
  22. Никон О. З. Цифровізація (діджиталізація) системи правосуддя в Україні: теоретико-правові засади. *Львівський державний університет внутрішніх справ*. Львів, 2025. 269 с. URL: https://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/nauka/dorobok_zdobuvachiv/nicon_d.pdf.
  23. Овсяннікова О. Громадська рада доброчесності як інститут відновлення довіри громадськості до судової влади та подолання корупції в судовій системі. *Право України*. 2017. (1). С. 71–79. URL: http://search.nbuvcgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&Z21ID=&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/prukr_2017_1.pdf.
  24. Прес-реліз Міністерства цифрової трансформації України «Цифровізація судової сфери: працюємо над оновленою концепцією е-Суду» від 28.02.2024 р. URL: <https://thedigital.gov.ua/news/tsifrovizatsiya-sudovoi-sferi-pratsyuemo-nad-onovlenoju-kontseptsiyu-e-sudu>.
  25. Приймаченко Д. В., Маслова А. Б. Громадська рада доброчесності як суб'єкт громадського контролю за діяльністю суддів. *Legal Position*. 2023. №3. URL: <https://legalposition.umsf.in.ua/archive/2023/3/3.pdf>.
  26. Редько О. М. Консультаційно-дорадчі органи як інструмент залучення громадськості до формування судової системи України: адміністративно-правовий аспект. *Scientific Notes of Lviv University of Business and Law*. 2025. (46). С. 114–122. URL: <https://nzlubp.org.ua/index.php/journal/article/download/1770/1553>.
  27. Скутельник І. В. Інституційна еволюція судової влади як чинник зміцнення публічної влади в Україні. *Інвестиції*. 2025. №12. С. 232–233. URL: <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/2879/1/Інвестиції.-2025.-№12.pdf>.